

Ο Ερμής τότε τον αποχαιρέτησε. «Πηγαίνω κάτι να αγοράσω για τον Ηραίο. ως τόσο καλές επιτυχίες».

Τί βραδιά! ο ήλιος βασιλεύει. Τώρα τον ουρανό φωτάει το ασημένιο φεγγάρι και σκορπάει στην πλάση τις ασημένιες αγτίδες του· τα λουλούδια σκορπίζουν στο αέρα μύριες έβωδιες· βραδιά κατάλληλη για τραγούδι. Αρχινάει το λοιπόν ο Απόλλωνας ένα τραγούδι δλόγλυκο κι αρμονικό.

Νυχτώνει, πρόβαλε,
Πές μου μία λέξη,
Κι αν είν' μεσάνυχτα
"Ήλιος θα φέξη.....

Η Μυρσινιά τότες πρόβαλε από τα κάγκελα και κοίταξε στο δρόμο· σαν είδε πώς γι' αφτή τραγουδάνε, ακούστηκε να λήη με δυνατή φωνή. — Καλέ, ποιός παλαβός έρχεται πάλι να ταρξέη με τάνοστα του τραγούδια την ήσυχία της γειτονιάς; "Ε! και να σέ δούνε, κκακομοίρη, οί σκύθες (χωροφυλάκες, θα σε πάνε άμείως στο φρέσκο».

— "Αχ! Μυρσινιά, απάντησε ο 'Απόλλωνας, σ' άγκαλώ! για σένα τα σανέτα μου στους δρόμους τραγουδώ.

Κ' αρχίνησε πάλι ένα τραγούδι εξαίσιο, αρμονικώτατο· όλα στην πλάση σωπάσανε για να ακούσουνε καλύτερα του τραγουδιού τις λέξεις. 'Ακόμα κι' η κουκουβάγια, τάγαπημένο πουλι της 'Αθηνάς, πέταξε από την 'Ακρόπολη και στάθηκε σ' ένα διπλανό δεντρί· κάθε στροφή του τραγουδιού την ε-παιρνε το άεράκι και τή σκορπούσε στις τέσσερεις άκρες της γής· όπου νήπιο στην κούνια άκουσε κι' ένα ήχο του τραγουδιού γεννιούντανε ποιητής. Πόσοι ποιητές γεννηθήκανε στην 'Ελλάδα την άλησμόνητη εκείνη βραδιά! Η Μυρσινιά αρχίνησε να θυμώ-νη στα γερά με την πατινάδα· γιατί τί θάλεγε κι' ο άντρας της πούτανε στο πανηγύρι της 'Ελεφίνης παγεμένος· άμ' η γειτονιά! Στην παραφορά της το λοιπόν, άρπαξε μια λεκάνη με νερό άκάθαρτο και μ' αφτό έκαμε μουσικίδι τή θεϊκιά μορφή του τραγουδιστή.

— «'Εχασες το στοίχημα!» και να παρουσιάζεται γελαστός ο 'Ερμής· «τώρα η Ασφονόη, ποιητή μου, είναι δικιά μου».

— «Πονηρέ» του αποκρίνεται ο 'Απόλλωνας· «τίποτα δεν σου δίνω γιατί είσωνα συνηνομημένος με τή γυναίκα αφτή. Θελήσατε να με γελάσετε· ό-ρίστε το λοιπόν στο δικαστήριό του Δία».

Ο 'Ερμής τότε προσάθησε να δικαιολογηθή, αλλά πού νάκούση τίποτα ο 'Απόλλωνας· άμα πήγανε στον Όλυμπο παρουσιάστηκανε στον ύψιβε-μέτη το θεό και δηγηθήκανε στο Δία την ύποθεση τους. Η 'Αθηνά γίνθηκε τότες ο δικηγόρος του 'Ερ-μη κι' ο 'Απόλλωνας απολογήθηκε μοναχός του ά-μως μπόρεσε· ο Δίας τρανός νομοδόσκαλος δεν είτα-νε· τους νόμους του Πλάτωνα δεν τους είχε στη βιβλιοθήκη του· τί να κάμη για να ξεμπερδέψη την ύποθεση· μια φωτεινή ιδέα πέρασε από το μυαλό του· σοφός θεός ο καλότυχος. 'Εσκέφτηκε να ίκανο-ποιήση και τους δυό. Είπε το λοιπόν·

— «'Ερμη, ύποσκήθηκες να δώσης στον 'Απόλ-ωνα ένα κοπάδι πρόβατα, να τα δώσης άμείως, άδιάφορο πώς έχασε το στοίχημα· διαταγή του Δία, άκούς! και σύ γλυκέ τραγουδιστή, σύρε να φέρης τή Ασφονόη, κοπελλιά πρόσχαρη, χαριτωμένη και

1) Στην εποχή που ήσαμε για το δήγημά μας ή 'Αθήνα είχε για φρουρούς σκύθες χωροφυλάκες. Duruy ('Ανάλεκτα 'Ελληνικά 92).

να τή δώτης στον 'Ερμη γιατί κοντέπει να λωλαθή με την όμορριά της και δεν κάνει σωστές τις πα-ραγγελίες των άθανάτων». Παράξενη κι' άσοφη φά-νηκε η άπόφαση του Δία στους άλλους θεούς· δί-χως άλλο ο πατέρας θα μουρλάθηκε. Όμως χερο-κροτήσανε οί άθάνατοι, ενώ μέσα τους χορίβανε τα γέλια για την άνόητη άπόφαση.

Ο Δίας ύστερα από λίγο ζαπλώθηκε κάτω από ένα γέρικο πλατάνο και διάταξε το Μορφέα να του στείλη γλυκά όνειρα.

Σάμο. Άλωνάρης 1906.

ΣΥΜΒΩΝ Η ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

ΟΣΣΙΑΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΟΥΑΤΟΝΑΣ

Τα σκοτάδια σκεπάζουν το έρημο παλάτι του Ντούνλατμον· το μισοσκαπασμένο φεγγάρι γέρονει πί-σω από το λόφο. Θάλεγε πώς γυρνάει άλλου τή μάτια του· πώς νοιώθει τή λύπη που θα βασιλέψει μέσα σ' αφτά τα τείχη.

Ο γιός του Μόρνη τρέχει με βιαστικά βήματα μέσα στον κάμπο· μα τί σιωπή στη φωλιά της πολυα-γαπημένης του! 'Αφτή η νύχτα δεν έχει άστρα· αφτή την ώρα ο φονιάς άγρυπνάει και κρύβει τις φω-νές των θυμάτων του στο μακρινό μουγκρισμα των χειμάρων.

«Πού είσαι λοιπόν, ώραία Ουάτονα; Ο άδερ-φός σου άφρησε για να πάει στον πόλεμο· μα μου-χες ποσκεθεί να μείνεις στο παλάτι του πατέρα σου, μούχες ποσκεθεί να περιμένεις το γύρισμα του γιού του Μόρνη· σαν έφεβγα, είδα τα όμορφα σου μά-γουλα να μουσκέθουν από δάκρυα και τα στήθια σου να φουσκώνουν από άναστεναγμούς! Γιατί δεν έρχεσαι να καλοσορήσεις τον πολυαγαπημένον σου και να μιλήξεις τα χαρούμενα τραγούδια σου στην άρμονία της άρπας;»

«'Ετσι άναστενάξε ο Γκώλ, σά ζύγωνε στους πυρ-γούς του Ντούλκατμον. Οί θύρες είταν άνοιχτές· κα-μιά λάμψη δε φωτίζε το παλάτι· οί μπουριάσμενοι άνεμοι μουγκρίζαν μέσα στις σάλες· τα δέντρα είχανε στρώσει το κατώφλιο με τα φύλλα τους και μοναχά τα μουρμουρητά της νύχτας άκούγονταν όζω».

Θλιμένος κι όνειριασμένος ο γιός του Μόρνη κά-θεται σε μια πέτρα. Η ψυχή του ταρχνεται· στο-χάζεται την τύχη της πολυαγαπημένης του· δεν ξέρει πού να πάει τα βήματά του. Ο Μόρλο που τον είχε συντροφέψει, στέκονταν λίγο μακριά· μάρ-τυρας της βαθιάς λύπης του φίλου του, δεν τολ-μούσε να του κουδεντιάσει.

Ο ύπνος πέφτει πάνω στους δυό ήρωες και μα-ζί του τα όράματα της νύχτας. Η Ουάτονα πα-ρουσιάζεται στο γιό του Μόρνη. Τα μάθρα της μαλ-λιά κυματούσαν άξέγλεγα, τα χαριτωμένα μάτια της είτανε πνιγμένα στα δάκρυα, το γαίμα έτρεχε στο χιονάτο της χέρι, το φόρεμα της μισόκρυφε την πληγή του ώριου κόρπου της·

«Κοιμάται ο γιός του Μόρνη, αφτός που τα μά-τια μου κοιτούσανε με τόση άγάπη! Ο Γκώλ ήσυ-χάζει ψηλά σ' αφτόν το βράχο, μακριά από κείνη που παράτησε! Μια θάλασσα άπέραντη σκεπάζει το νησί του Τρόμακτον· εκεί καθουμαι μες στα δά-κρυα στο βάθος μιας σκοτεινής σπηλιάς και δεν εί-μα: μονάχη, ω Μόρνη· ο άνατριχιάσης Ντούρομακτ

είναι με μένα· εκεί με φοβερίζει με όλες τις τρέλες της άγάπης· τί μπορεί να του κάνει η άμοιρη Ουά-τόνα;»

'Αμενορύσημα λυγίζει ξάφνου την κορφή των βλανιδιών και το όραμα χάνεται. Ο Γκώλ ξυπνάει ξαφνιασμένος, άρπάζει το κοντάρι του και σηκώ-νεται μανιασμένος· γυρνάει άδιάκοπα τα μάτια του προς την 'Ανατολή και καταρίεται το άργισμα της μέρας.

Τέλος φαίνεται η άβγή· άπλώνει τα πανιά του· φυσάν οί άνεμοι και το καράβι του πηδάει πάνω στην άβυσο. Την τρίτη μέρα το νησί του Τρόμακτον βγαίνει στα μάτια από το στήθος του 'Ωκεανού· φαίνεται σά μια άσπίδα γαλαζωπή στη μέση του νερού και τάσπριμένο κύμα μουγκρίζει πάνω στα βράχια του.

'Η θλιμένη Ουάτονα έκλαιγε στην άκρογαλιξά με τα μάτια κολλημένα πά στα κύματα. Σαν ά-γνώστεψε το Γκώλ όπλισμένο για να την έκδικήσει, κλονίστηκε άπ' την άντροπή και γύρισε τα μάτια. Γέρονε το κεφάλι προς τή γής· η ντροπή κοκκινίζει τα όχρα της μάγουλα και με τα τρεμουλιαστά της χέ-ρια σκεπάζει τον ώριο της κόρφο. Τρεις φορές κάνει να φύγει, μα τρεις φορές τα σειοόμενα γόνατά της παραλουούντα· κάτω της.

«Ουάτονα, φωνάζει ο γιός του Μόρνη, γιατί θέ-λεις να με φεύξεις; Είναι ο θάνατος μέσα στα μάτια η είναι το μίσος μέσα στην καρδιά μου; Γλυκιά ά-χτινά της άβγής, πούρχεσαι να με φωτίσεις πάνω σ' αφτή την άγνωστη γής, γιατί, σά με γλέπεις, η λύπη ταρχνάει την ψυχή σου; Πού είναι ο άρπα-χτής σου; Διψώ να τον έβρω· το σπαθί μου, άνυπό-μονο να τον τιμωρήσει, τρέμει στο πλεβρό μου. Μί-λα, ω κόρη του Νουάτ, άποκρίσου μου· δε γλέπεις τα δάκρυα μου; Δεν πιστέβεις στην άφοσίωσή μου;

— Βγενικέ ήρωα, άποκρίθηκε με στεναγμούς, γιατί έρχεσαι από μέσα άπ' τις θάλασσες για να ζη-τήσεις τή δύστυχη Ουάτονα; Γιατί δεν είτανε να πεθάνω άγνωστη και να περάσω σαν το λουλούδι που γενιέται και μαραίνεται άγνωστο πά στο βράχο; Γιατί έρχεσαι να δεχτείς το στερνό μου στεναγμό; Σεψυχώ στη χαραγή της ζωής μου και τόνομά μου γλήγορα θα λησμονηθεί· ή θα το προφέρουνε μονάχα με λύπη και ο πατέρας μου θα χύνει άνώφελα δάκρυα· και σύ άκόμα, γιέ του Μόρνη, θα θρηνήσεις το χα-μό της Ουάτονας· μα αφτή θα κοιμηθεί μέσα στον τά-φο και δε θάκούσει πιά τή ρωνή και τους στεναγ-μούς εκείνου που άγαπούσε. 'Α! γιατί ήρθες στο ό-λίθριο αφτό νησί;

— Κόρη του Νουάτ, έρχουμαι να ζητήσω τον ό-χτρό σου, να σε λερπερώσω η να χαθώ... 'Α νικηθώ, φιάσει τον τάφο μου σ' αφτόν το βράχο και, σαν εί-δεις κανένα καράβι να χορέβει στα κύματα, φώναξε δυνατά τους γιούς του 'Ωκεανού, φώναξε τους και δώσε τους αφτό το σπαθί· ά; το πάνε στο μεγάλο-καρδο Μόρνη για να πάψει αφτός ο γέρος να γυρνάει τα βλέματα του προς την έρημο με την έλπίδα να ιδεί το γιό του να ξαναγυρνάει.

— Και πιστέβεις, απολογήθηκε η Ουάτονα μ' ένα βαθύ άναστεναγμα, ποστέβεις πώς θα ζήσω μέσα στο μισημένο αφτό νησί, σαν ο γιός του Μόρνη δε θέ νάμει πιά! Η καρδιά μου δεν είναι καμωμένη άπ' αφτόν το βράχο· η ψυχή μου δεν είναι άναίστητη σαν αφτή τή θάλασσα που σηκώνει τα κύματα προς όλους τους άνεμους και κυλάει τα ίδια νερά και στη γαλήνη και στην τρικυμία. Το ίδιο χτύπημα που θα σε άναποδογυρίσει, θα με ζαπλώσει μέσα στον τάφο».

